

הו הайя мэвугар, хи цэира вэяфа.
Нэшамá адинá хит'архá бэгуфа.
הэм хит'алху бэяхад вэлó ráву аль
штуйót.

Вэкулáм амру: «Эйзэ зуг нэхмáд».
Ах шиг'á отó рак эйзо штут ахát:
הу аһáв отá – хи аһавá лауф
балэйлót.

הу савáль балэйлót бахашехá,
הу сагар халонót шехи патхá,
Ло нирдám, хитһалэх ло басалón
Башаот шехи áфа балэйлót.
У бабóкер хи хэвтиха ло,
Шелó тахзóр аль маасэһа балэйлót.
הу салáх. Ах халáйла ко хашу́х,
Лáйла ба – вэһи áфа шув вашу́в.

Вэ הו הэви ла врадím вэканá ла
бсамíм,
הу хибэр бишвилá ширím нифлаím,
הу нисá лаахóз ба, кмо мэторáф.
הу пахád шепáám, балэйл ярэах малé,
הи тэцэ мэһабáйт вэланэцах тэлэх.
Убаэхád халэйлót зэ бээмót карá.

הу савáль балэйлót бахашехá,
הу сагар халонót шехи патхá,
Ло нирдám, хитһалэх ло басалón
Башаот шехи áфа балэйлót.
У бабóкер хи хэвтиха ло,
Шелó тахзóр аль маасэһа балэйлót.
הу шатáк. Ах халáйла ко хашу́х,
Лáйла ба – вэһи áфа шув вашу́в.

Вэшлошá лэйлót вэшлоша'ямíм
הу хикá вэһэбít бэшамáим рэкíм,
הу яцá ламирпэсэт, הу кара ла бишмá.
Убасóф, кшеһаярэах пахát вэавád,
Кмо шэһи цаадá, миһахалón הו цаад,
Вэһэмри - ах ло лэшамáим, éла
ла адámá.

הу савáль балэйлót бахашехá,
הу сагар халонót шехи патхá,
Ло нирдám, хит'алэх ло басалón
Башаот шехи áфа балэйлót.
У бабóкер хи хэвтиха ло,
Шелó тахзóр аль маасэһа балэйлót.
הу салáх. Ах халáйла ко хашу́х,
Лáйла ба – вэһи áфа шув вашу́в.

הוא היה מבוגר, היא צעירה ויפה.
נשמה עדינה התארכה בגופה.
הם התהלכו ביחד ולא רבו על שטויות.
וכולם אמרו: "איזה זוג נחמד",
אך שיגעה אותו רק איזו שטות אחת:
הוא אהב אותה – היא אהבה לעוף בלילות.

הוא סבל בלילות בחשיכה,
הוא סגר חלונות שהיא פתחה,
לא נרדם, התהלך לו בסלון
בשעות שהיא עפה בלילות.
ובבוקר היא הבטיחה לו,
שלא תחזור על מעשיה בלילות.
הוא סלח. אך הלילה כה חשוך,
לילה בא – והיא עפה שוב ושוב.

והוא הביא לה ורדים וקנה לה בשמים,
הוא חיבר בשבילה שירים נפלאים,
הוא ניסה לאחוז בה, כמו מטורף.
הוא פחד שפעם, בליל ירח מלא,
היא תצא מהבית ולנצח תלך.
ובאחד הלילות זה באמת קרה.

הוא סבל בלילות בחשיכה,
הוא סגר חלונות שהיא פתחה,
לא נרדם, התהלך לו בסלון
בשעות שהיא עפה בלילות.
ובבוקר היא הבטיחה לו,
שלא תחזור על מעשיה בלילות.
הוא שתק. אך הלילה כה חשוך,
לילה בא – והיא עפה שוב ושוב.

ושלושה לילות ושלושה ימים
הוא חיכה והביט בשמיים ריקים,
הוא יצא למרפסת, הוא קרא לה בשמה.
ובסוף, כשהירח פחת ואבד,
כמו שהיא צעדה, מהחלון הוא צעד,
והמריא – אך לא לשמיים, אלא לאדמה.

הוא סבל בלילות בחשיכה,
הוא סגר חלונות שהיא פתחה,
לא נרדם, התהלך לו בסלון
בשעות שהיא עפה בלילות.
ובבוקר היא הבטיחה לו,
שלא תחזור על מעשיה בלילות.
הוא סלח. אך הלילה כה חשוך,
לילה בא – והיא עפה שוב ושוב.